

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 651/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Dlhé Lúky 1, Hrnčiarovce nad Parnou, zastúpeného Mgr. Radoslavom Kyselom, advokátom, Mládežnícka 599/14, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T/69/2022 z 27. marca 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tos/67/2025 z 10. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 1. októbra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv garantovaných čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania. Napokon navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

Skutkové východiská

2. Napadnutým uznesením okresného súdu bolo rozhodnuté, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom uloženého mu trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 22T/69/2022 z 30. septembra 2022 (právoplatným 31. marca 2023, pozn.) neosvedčil.

Okresný súd sťažovateľovi z uvedeného dôvodu nariadil výkon úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti uzneseniu okresného súdu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením krajského súdu zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako oneskorene podaná.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že nemal vedomosť o konaní verejného zasadnutia, po ktorom bolo vydané uznesenie okresného súdu. Upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo doručované na zistenú adresu v Českej republike, ako aj na adresu trvalého bydliska, avšak sťažovateľ sa na uvedených adresách nezdržiaval, a upovedomenie tak neprevzal. Zásielka s upovedomením sa súdu vrátila ako nedoručená a o uznesení okresného súdu sa sťažovateľ dozvedel až po prevzatí zásielky obsahujúcej zmienené uznesenie. V tomto dôsledku došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces a sťažovateľovho práva na obhajobu, pretože okresný súd nezisťoval skutočný pobyt sťažovateľa. Uznesenie okresného súdu, ktoré je neprímerané aj po obsahovej stránke, bolo uložené na pošte 28. mája 2025 a sťažovateľ ho prevzal v rámci úložnej lehoty 13. júna 2025. Následne (18. júna 2025) proti nemu podal sťažnosť, ktorú krajský súd s poukazom na fikciu doručenia zmieňovaného uznesenia 5. júna 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako oneskorene podanú. Ani prístup krajského súdu nebol ústavne konformný, pretože aj krajský súd mohol vykonať opatrenie na zistenie skutočného sťažovateľovho pobytu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podstatou argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti je sťažovateľov nesúhlas s ústavnosťou doručovania písomností zo strany všeobecných súdov, a to v dvoch aspektoch. V prvej rovine sťažovateľ nesúhlasí s doručovaním upovedomenia o konaní verejného zasadnutia na okresnom súde na adresy, na ktorých sa podľa svojho tvrdenia reálne nezdržiaval. V druhej rovine sťažovateľ problematizuje spôsob doručovania uznesenia okresného súdu, ktoré bolo doručené uplatnením tzv. fikcie doručenia, čo vo výsledku vyústilo do odmietnutia sťažnosti podanej proti tomuto uzneseniu ako oneskorenej. Podľa názoru ústavného súdu je potrebné venovať primárnu pozornosť druhej rovine sťažnostnej argumentácie. Inak povedané, prvotne je potrebné nájsť odpoveď na ústavnú udržateľnosť zamietnutia sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo strany krajského súdu ako oneskorenej. Pozitívna reakcia na nastolenú otázku, a teda odmietnutie ústavnej sťažnosti v rozsahu smerujúcom proti uzneseniu krajského súdu ako zjavne

neopodstatnenej, sa následne spája s nevyhnutnosťou odmietnutia ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu ako neprípustnej.

IV.1. K uzneseniu krajského súdu:

6. Ústavný súd s prihliadnutím na argumentáciu krajského súdu uvádza, že jeho závery o posúdení otázky včasnosti podania sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu s negatívnym výsledkom, teda ako oneskorene podanej, sú ústavno-právne akceptovateľné. Pre ústavný súd je podstatné, že sťažovateľ v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného pri prvom výsluchu (16. mája 2022) uviedol ako adresu na doručovanie písomností adresu svojho trvalého bydliska, a teda adresu „[REDAKOVANÉ]“. Na uvedenej adrese pritom preberal všetky zásielky, ktoré mu boli doručované, resp. uložené na pošte v [REDAKOVANÉ]. Zmienúť adresu uviedol (okrem iného) aj v podaní z 31. marca 2023, ktorým sa vzdal práva podať odvolanie vo veci okresného súdu sp. zn. 22T/69/2022. Navyše, aj zo záverečnej správy probačnej a mediačnej úradníčky okresného súdu [REDAKOVANÉ] (zo 16. novembra 2024, pozn.) vyplynulo, že sťažovateľ sa zdržiava na mieste prechodného bydliska, ale poštu si preberá na adrese trvalého bydliska. Na tomto podklade preto nie je žiaden dôvod na spochybnenie ústavnej korektnosti doručovania uznesenia okresného súdu na adresu sťažovateľovho trvalého bydliska v [REDAKOVANÉ].

7. V nadväznosti na uvedené potom nie je ústavno-právne nekorektný ani záver uvedený na s. 3 uznesenia krajského súdu. Odtiaľ v podstatnom vyplýva, že uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručované do vlastných rúk na adresu trvalého bydliska, pričom ako deň uloženia zásielky bol vyznačený 28. máj 2025. Lehota troch pracovných dní na prevzatie zásielky márne uplynula 2. júna 2025. Následná lehota troch pracovných dní na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu uplynula rovnako márne, a to 5. júna 2025. Pri počítaní lehoty na podanie sťažnosti totiž nie je rozhodný dátum skutočného prevzatia zásielky s uznesením okresného súdu sťažovateľom (13. júna 2025), ale s poukazom na § 66 ods. 3 Trestného poriadku údaj o jej uložení (28. mája 2025). Z § 66 ods. 3 Trestného poriadku totiž vyplýva: „**Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.**“ Vzhľadom na uvedené je potom ústavne konformný zhrnujúci záver krajského súdu, že sťažnosť sťažovateľa podaná proti uzneseniu okresného súdu až 18. júna 2025 nemohla byť vyhodnotená inak ako postupom *a limine* (bez vecného preskúmania) ako oneskorená. V rozsahu smerujúcom proti uzneseniu krajského súdu teda neostalo ústavnému súdu nič iné, než ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

8. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd len *obiter dictum* uvádza, že toto ustanovenie má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tento článok ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti nepovažuje za potrebné vyslovovať porušenie tohto článku ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. napr. III. ÚS 506/2023).

9. Ani čl. 46 ods. 2 ústavy nie je v sťažovateľovej veci už na prvý pohľad (*prima facie*) aplikovateľný. Toto ustanovenie garantuje základné právo na prieskum zákonnosti rozhodnutí

orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľovej veci nejde. Napadnuté uznesenia, ktoré sú výsledkom rozhodovacej praxe všeobecných súdov v trestnom konaní, nemajú žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup správneho súdu (m. m. napr. III. ÚS 506/2023).

10. Napokon ústavný súd pripomína, že v konaní o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia sa nerozhoduje o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 dohovoru (teda o vine a treste). Tento článok dohovoru nie je na dané konanie aplikovateľný *ratione materiae*. Vo všeobecnosti možno uviesť, že pôsobnosť čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda ani na vykonávacie konania a mnohé rozhodnutia v nich urobené (konanie o návrhu na podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmienenčne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď.; m. m. napr. I. ÚS 295/2025).

IV.2. K uzneseniu okresného súdu:

11. Ak ide o uznesenie okresného súdu, ústavný súd s odvolávkou na metodologické východiská prezentované v bode 5 dôvodov tohto uznesenia konkretizuje, že sťažovateľ sa vlastným pričinením, a teda podcenením zásady „*právo patrí bdelym (vigilantibus iura scripta sunt)*“, sám pripravil o možnosť vecného posúdenia uznesenia okresného súdu na krajskom súde. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu teda sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorá tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa v relácii k zmienenému uzneseniu. Sťažovateľ využil možnosť uplatniť tento opravný prostriedok, čo platí aj napriek tomu, že, ako vyplýva z obsahu uznesenia krajského súdu, sťažnosť podal oneskorene. Z poukazovaných príčin tak bolo ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu nevyhnutné odmietnuť z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhmi sťažovateľa na zrušenie napadnutých uznesení a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj na priznanie finančného zadostučinenia a náhrady trov konania. Z rovnakého dôvodu nebolo potrebné zaoberať sa sťažovateľovým návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu